

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci navrhovatelů: **a) P. L.** a **b) Ing. M. M.**, oba zastoupeni Mgr. Lenkou Chalupníčkovou, advokátkou se sídlem Nerudova 259, 251 69 Velké Popovice, proti odpůrkyni: **Obec Vysoký Újezd**, se sídlem Tyršova náves 113, 267 16 Vysoký Újezd, zastoupenému JUDr. Miroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Lidická 28, 150 00 Praha, za účasti osob zúčastněných: **I) F. K.**, **II) T. K.**, oba zastoupeni prof. JUDr. Zbyňkem Kiesewetterem, DrSc., advokátem se sídlem Nad Šárkou 58, 160 00 Praha, **III) L. K.**, **IV) A. K.**, **V) M. F.**, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 ze dne 14. 11. 2013 – změna č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, č. j. 50 A 5/2014 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelé **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Navrhovatelé **j s o u p o v i n n i** uhradit odpůrkyni společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Miroslava Zemana, advokáta se sídlem Lidická 28, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 14. 11. 2013 vydalo zastupitelstvo obce Vysoký Újezd opatření obecné povahy, jímž došlo ke změně územního plánu obce (dále jen „předmětná změna“ či „změna“). Navrhovatelé podali dne 14. 3. 2014 ke Krajskému soudu v Praze návrh na jeho zrušení. Namítali zejména pochybení týkající se nedostatečného vyhodnocení urbanistických hodnot změnou dotčeného území a porušení § 55 odst. 4 zákona č. 184/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Dále poukázali na rozpor mezi předmětnou změnou a jejím schváleným zadáním.

[2] Krajský soud návrh zamítl. K námitce odpůrkyně se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace navrhovatelů a dospěl k závěru, že oba aktivně legitimovaní k podání jsou. Poté přikročil k věcnému přezkumu předmětné změny. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 – 88 s tím, že závěry v něm uvedené jsou přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Územní plánování je vyhrazeno samostatné působnosti obce. Soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality, ale pouze skutečnost, zda se obec při územním plánování pohybovala v určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelech a v mezích zákonných pravidel. Soud zejména posuzuje, zda obcí zvolené řešení není v rozporu s hmotným právem, popř. zda nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační. Výsledné funkční uspořádání území přitom vždy představuje určitý kompromis mezi jednotlivými veřejnými zájmy i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé.

[3] Změnou přijaté řešení není nepřiměřené, nezdůvodnitelné, diskriminační či zjevně excesivní. Důvod přijaté změny tkví v legitimním požadavku paní M. F. na nápravu chyby obsažené v územním plánu obce z roku 2005, v němž byla její nemovitost v rozporu se způsobem vypořádání její námitky zařazena do plochy veřejné zeleně, ačkoli měla zůstat v souladu s územním plánem z roku 1994 v kategorii zastavitelné plochy.

II. Kasační stížnost

[4] Navrhovatelé brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností namítajícíce jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost (§ 103 odst. 1 písm. a) a d)] a také vady řízení před krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s).

III. Vyjádření odpůrkyně

[5] Odpůrkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila dne 8. 4. 2015. Konstatuje, že opatření obecné povahy bylo vydáno v souladu se zákonem. Krajský soud přiléhavě konstatoval, že funkční uspořádání území vždy představuje rozumný kompromis a může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí. Obecné závěry procesního charakteru, jež jsou v kasační stížnosti činěny, nejsou námitkami zohlednitelnými v řízení o kasační stížnosti. Námitka rozporu s občanským zákoníkem rovněž není pro danou věc relevantní. Zároveň upozorňuje, že některé námitky stěžovatelů, např. týkající se příjezdové cesty ke změnou dotčeným pozemkům, nejsou v procesu vytváření a schvalování územního plánu významné, územní plán nelze zaměňovat s regulačním plánem. K jednotlivým námitkám poté odkazuje na rozsudek a na své vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu (IV. A), poté námitkou rozporu mezi zadáním změny a samotným návrhem změny územního plánu (IV. B), dále námitkou rozporu předmětné změny s § 55 odst. 4 stavebního zákona (IV. C), nedostatečným vyhodnocením ochrany urbanistických hodnot místa (IV. D) a výtkami k vypořádání námítky právní předchůdkyně žalobce b) (IV. E). Závěrem se věnoval zbývajícím námitkám (IV. F).

IV. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku

[9] Rozsudek je dle stěžovatelů nepřezkoumatelný, jelikož v něm nejsou obsaženy vlastní úvahy soudu, ale pouze odkazy na odůvodnění předmětné změny nebo na vyjádření odpůrce bez jakéhokoli právního hodnocení. Soud měl přitom v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy postupovat dle s. ř. s. a konstantní judikaturou vymezeného algoritmu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98).

[10] Odpůrkyně k této námitce uvedla, že se soud všemi otázkami zabýval mj. na str. 14 a 15 odůvodnění, jeho rozhodnutí tedy nepřezkoumatelné není.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval touto kasační námitkou, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že je třeba se jí v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti. Má-li rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z bohaté judikatury (např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 30. 6. 2013, č. j. 4 As 76/2013 – 21). Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozsudku krajského soudu neshledal.

[12] Soud se všemi žalobními námitkami zabýval a z vypořádání každé z nich je patrné, proč ji nepovažuje za důvodnou. Skutečnost, že soud v odůvodnění svého rozsudku odkazuje na rozhodnutí správního orgánu, nezapřičiňuje jeho nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 (publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS) dovedl, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Stěžovateli vytýkané citování judikatury Nejvyššího správního soudu či správního rozhodnutí se v rozsudku nedějí bez dalšího, ale vždy s konkrétní smyslnou vazbou na projednávaný případ.

[13] Stěžovatelé upozornili, že krajský soud měl při posuzování opatření obecné povahy postupovat dle judikaturou vymezeného algoritmu, aniž by současně specifikovali, čím konkrétně soud pochybil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, skutečně vymezil algoritmus meritorního přezkumu opatření obecné povahy. Tuto judikaturou vytvořenou metodiku však nelze chápat jako závazné pravidlo, od něhož se soud nesmí odchýlit, ale jako návod, jak má při přezkumu postupovat. Nicméně v současné chvíli je podstatná především skutečnost, že s účinností od 1. 1. 2012 došlo k novele soudního řádu správního. Tou se podstatně změnila pravidla pro soudní přezkum opatření obecné povahy. Mimo jiné právě z hlediska rozsahu soudního přezkumu. Dříve byla jejich zákonnost přezkoumávána bez ohledu na obsah návrhu, právě za pomoci zmíněného algoritmu, nyní je však soud dle díky § 101d odst. 1 s. ř. s. při jejich přezkumu vázán rozsahem a důvody návrhu. V jejich mezích soud v nyní projednávané věci opatření obecné povahy přezkoumal, jak je ostatně uvedeno výše. I z tohoto hlediska lze tedy uzavřít, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

IV. B) Rozpor mezi zadáním změny a návrhem změny územního plánu

[14] Dle stěžovatelů porušila odpůrkyně § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona, jelikož návrh na pořízení změny územního plánu byl obsahově odlišný od samotného návrhu změny územního plánu. Ten byl totiž bez dalšího zpracován i pro pozemky parc. č. 80/8 a 80/11.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná. Již z návrhu zadání změny bylo seznatelné, kterých pozemků se týká. Rozšíření o dvě parcely (o rozloze 999 m²) plynulo z návrhu změny, s nímž měl každý možnost se seznámit nejpozději při veřejném projednání, jež bylo včas avizováno veřejnou vyhláškou. Navrhovatelé navíc podali dne 25. 2. 2013 námitky proti návrhu změny, jimiž na rozšíření reagovali.

[16] Zadání změny územního plánu je pouze východiskem celého územně-plánovacího procesu. Stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu měl plně korespondovat s obsahem původního zadání. Naopak na několika místech vývoj a změny v průběhu plánování předpokládá (např. § 51 odst. 3 či § 53 odst. 3 stavebního zákona). K požadavku na soulad návrhu změny územního plánu s obsahem poté schváleného zadání se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 24. listopadu 2010, č. j. 1 Ao 5/2011 – 169 tak, že *„Proces pořizování změny územního plánu je dynamický, její obsah se proměňuje v čase*

tak, jak tento proces prochází jednotlivými fázemi. Z § 50 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 nelze dovodit příkaz, aby návrh změny územního plánu byl identický s obsahem schváleného zadání, nýbrž toliko pokyn, aby návrh ze schváleného zadání vycházel.“ Stěžovatelé sice ve svém návrhu na zrušení opatření obecné povahy namítali, že toto rozhodnutí není na danou věc aplikovatelné, jelikož dále upřesňuje, že ke změně zadání územního plánu dochází pomocí zákonem předvídaných procesních nástrojů. K podpoře tohoto tvrzení citují jinou pasáž rozsudku, kde je uvedeno, že „*Stavební zákon obsahuje celou řadu procesních nástrojů, které směřují k proměňování obsahu v čase tak, jak proces pořizování změny územního plánu prochází jednotlivými fázemi. Z těchto nástrojů lze namátkově uvést stanoviska dotčených orgánů, jejichž podmínky jsou pro pořizovatele změny územního plánu závazné, stanovisko k vlivům na udržitelný rozvoj území, připomínky a námitky uplatněné veřejností. Zákon dále předvídá, že v důsledku veřejného projednání návrhu změny územního plánu může dojít k jeho změně a pro ten případ vyžaduje uspořádat nové veřejné projednání (§ 53 odst. 2).*“ Nejvyšší správní soud zde příkladmo uvedl, které nástroje mohou vést k pozměnění obsahu zadání územního plánu při procesu jeho přijímání. Připouští tedy další možnosti, díky nimž může ke změně obsahu dojít. Takové změny lze poté činit po celou dobu procesu zpracování návrhu změny územního plánu.

[17] V nyní projednávaném případě ke změně došlo při zpracování návrhu změny ve chvíli, kdy jeho zpracovatel (Ing. arch. T. H.) dospěl k závěru, že „*by důsledně dodržení zadáním určené řešené plochy (celkem 2.274 m²) znamenalo torzální zachování plochy veřejné zeleně v podobě nefunkčního rezidua. Návrh proto původně zadanou plochu rozšiřuje o pozemky parcelní číslo 80/8, 80/11 o ploše 999 m².*“ (srov. bod 3.2.1 Odůvodnění koncepce rozvoje řešeného území v dokumentu Odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd u Berouna z listopadu 2012). Takto změněný návrh byl poté 25. 2. 2013 předmětem veřejného projednání. Na změny navrhovatelé obratem zareagovali námitkou, která byla poté v textu odůvodnění předmětné změny vypořádána na straně 20.

[18] Tato kasační námitka tedy není důvodná. Namítaný obsahový nesoulad byl zpracovatelem návrhu řádně zdůvodněn, jeho rozsah nevyžadoval žádné další mechanismy projednávání či schvalování. Návrh změny územního plánu byl předmětem veřejného projednání již ve své takto pozměněné podobě, na což stěžovatelé posléze reagovali námitkami, které byly odpůrkyní zákonným způsobem vypořádány. Nejen, že proces změny proběhl v souladu se zákonem, resp. judikaturou, ale ani stěžovatelé jím nebyli žádným způsobem zkráceni na svých právech.

IV. C) rozpor předmětné změny s § 55 odst. 4 stavebního zákona

[19] Stěžovatelé dále namítají, že přijetím předmětné změny byl porušen § 55 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého lze *další zastavitelné plochy změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch a s principem ochrany nezastavěného území dle § 18 odst. 4 stavebního zákona. Bylo nutné vyhodnotit stav daného území, dopady na infrastrukturu, na životní prostředí, do práv dotčených osob apod. Tato zákonná podmínka nebyla splněna.*

[20] K této námitce krajský soud ve shodě s odpůrkyní uvedl, že toto ustanovení nebylo třeba aplikovat. Odpůrkyně se totožnou námitkou zabývala na str. 17 – 18 opatření obecné

povahy. Poukázala na skutečnost, že zmiňovaná plocha spadala i před přijetím změny do zastavitelné plochy, je situována uvnitř zastavitelného území a do nezastavěného území (volné krajiny) jí zasahováno není. Územní plán z roku 2005 byl vytvořen pro celé území obce Vysoký Újezd. K bydlení je jím vymezeno 1 011 645 m², plochy veřejné zeleně se rozprostírají na 211 983 m². Změna funkčního využití plochy 3 273 m² tedy nepředstavuje negativní zásah do struktury a systému zeleně. Potřeba vymezení této konkrétní plochy odráží vůli obce napravit selhání pozornosti při kontrole a schválení územního plánu obce v roce 2005, zejména i proto, že tento územní plán již nelze přezkoumat a náprava jiným postupem již není možná.

[21] Stěžovatelům, lze přisvědčit v tom, že dle dikce zákona je při vymezování zastavitelných ploch třeba prokázat nemožnost využít ploch stávajících. Je však nutné si uvědomit, že změna, jíž se stěžovatelé brání, je svým rozsahem minimální a bez jakýchkoliv dopadů na okolí. Předmětné pozemky se totiž nachází přímo v centru stávající zástavby, bez jakékoliv vazby na širší okolí, zejména na další plochy veřejné zeleně. Rozpor s § 55 odst. 4 stavebního zákona je zde tedy zcela bagatelní, důsledkem změny je naopak spíše zesouladění charakteru zástavby s okolními pozemky. Tato skutečnost byla správním orgánem i krajským soudem přesvědčivě zdůvodněna. Nejvyšší správní soud se s jejich argumentací ztotožňuje a uzavírá, že námitka stěžovatelů je nedůvodná.

IV. D) Nedostatečné vyhodnocení ochrany urbanistických hodnot místa

[22] Dále byla podle stěžovatelů odpůrkyně dle § 53 odst. 4 písm. b) povinna přezkoumat soulad změny územního plánu s požadavky na ochranu urbanistických hodnot v území. Této otázce se však dostalo pouhého strohého konstatování, že v důsledku změny nedochází ke změně urbanistické koncepce.

[23] Krajský soud se touto námitkou podrobně zabýval na stranách 16 a 17 svého rozsudku a dospěl k závěru o její nedůvodnosti. Dle textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je jeho nedílnou součástí samostatná část „odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd“. Zde jsou v kapitole 3.3 popsána hlavní východiska urbanistické koncepce, dále zhodnoceny dříve zpracované a schválené územní plánovací dokumentace a posléze navržena urbanistická koncepce, která je náležitě odůvodněna.

[24] Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že ani tato námitka neobstojí. Ustanovení § 53 odst. 4 písm. b) ukládá pořizovateli povinnost přezkoumat soulad návrhu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území. Odpůrkyně (tedy pořizovatelka) tuto povinnost splnila, o čemž svědčí obsáhlé pasáže textu na str. 7 a 8 odůvodnění předmětné změny a také kapitola 3.3 *Odůvodnění urbanistické koncepce* v dokumentu *Odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce Vysoký Újezd u Berouna* z listopadu 2012. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatelů, že se ochraně urbanistických hodnot území dostalo ve kterémkoliv stupni pouze strohého konstatování. Naopak byla v kontextu předmětné změny s velkou pečlivostí posouzena.

IV. E) Výtky k vypořádání námítky právní předchůdkyně žalobce b)

[25] V návrhu na zrušení opatření obecné povahy i v kasační stížnosti stěžovatelé obecně namítají, že o námitkách Mgr. I. M., právní předchůdkyně navrhovatele b), k návrhu změny územního plánu bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem. Žádným způsobem však nespecifikují, v čem tuto nezákonnost spatřují. Touto námitkou se nelze zabývat, jelikož je obsahově prázdná. V této souvislosti je vhodné zmínit rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, který dovedl, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane. Obecně lze podotknout, že všechny padnuvší námitky jsou v odůvodnění předmětné změny podrobně vypořádány, o čemž svědčí mimo jiné fakt, že toto vypořádání zabírá 40 z celkem 53 stran textu.

IV. F) Ostatní námitky

[26] Kasační stížnost obsahuje řadu dalších námitek, které v návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebyly obsaženy. (1) Odpověď starosty na námitku paní F. k návrhu územního plánu obce Vysoký Újezd ze dne 21. 10. 2004 nelze považovat bez dalšího za souhlas s jejím požadavkem. Při pořizování a schvalování územního plánu nedošlo k žádnému pochybení či ke způsobení křivdy; byl schválen řádně, je závazný a účinný. (2) Postupem odpůrce a krajského soudu došlo k faktickému prominutí zmeškání lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Paní F. měla využít tohoto institutu ve lhůtě 3 let ode dne, kdy opatření obecné povahy nabylo účinnosti, nechala však lhůtu marně uplynout. (3) Změnou územního plánu bylo zasaženo do tzv. pokojného stavu ve smyslu § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. (4) Předmětnou změnou provedené určení nových ploch k zastavění není dostatečně odůvodněno potřebou koncepčního rozvoje obce. Jde o svévoli, k níž neexistuje žádný relevantní důvod. (5) Při pořizování změny měla být vytyčena a prověřena rovněž varianta ponechání plochy ve veřejné zeleni a varianta funkčního využití na zahradu z hlediska cílů a úkolů územního plánování ve smyslu § 18 stavebního zákona. (6) K procesní chybě došlo i v proceduře zveřejnění návrhu změny územního plánu. Veřejná vyhláška sice visela na úřední desce od 16. 6. 2009, avšak ještě 21. 9. 2009 chybělo zveřejnění formou dálkového přístupu na webu odpůrce. Nelze tedy s přesností stanovit, kdy počala a skončila zákonná lhůta. (7) Ke změně funkčního využití pozemku může dojít jen se souhlasem všech vlastníků přilehlých pozemků a vyžaduje-li ji veřejný zájem. Ani jedna z podmínek nebyla splněna. Změnu nebylo možné provést, na čemž se shodují i odborníci. Navrhovatelé byli z titulu vlastníků sousedních pozemků oprávněni vznášet námitky v průběhu jednotlivých fází územního plánování. (8) V obdobném čase obdržel Obecní úřad Vysoký Újezd několik dalších návrhů na změnu územního plánu obce, ovšem vždy je zamítnul. Tím došlo k porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž nemají při rozhodování shodných nebo podobných případů vznikat nedůvodné rozdíly.

[27] Jelikož navrhovatelé tyto námitky neuplatnili v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohli, Nejvyšší správní soud se jimi v souladu s § 104 odst. 4) s. ř. s nezabýval. Nejvyšší správní soud totiž přezkoumává pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny, jak ostatně již v minulosti několikrát judikoval, např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155. Vyloučením námitek z řízení o kasační stížnosti se však Nejvyšší správní soud nevyjadřuje k jejich relevanci v případě, že by byly uplatněny včas. Včasnost jejich podání by pouze vedla k posouzení, zda spadají do řízení vymezeného

předmětem změny územního plánu a jestli jsou navrhovatelé jako vlastníci sousedních pozemků vůbec aktivně legitimováni tyto argumenty vznášet (zda došlo k dotčení jejich subjektivních práv), tedy nikoliv k jejich úspěchu ve věci.

[28] To se týká zejména poslední skupiny kasačních námitek, které rovněž nebyly před krajským soudem vzneseny a které se s věcným vymezením řízení míjí. Konkrétně jde o námitky: (1) Při změně využití pozemků měl být brán zřetel na to, zda svými vlastnostmi využití pro navrhovaný účel umožňují a zda jsou dopravně napojeny na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Tvrzení, že přístup je zajištěn přes pozemek parc. č. 90/132, k. ú. Vysoký Újezd u Berouna, je třeba odmítnout. Je totiž příliš úzký pro vjezd osobního automobilu a především pro vjezd vozů záchranného integračního systému, těžké techniky či vozů odvážejících komunální odpad. Ke každé stavbě rodinného domu přitom musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m, která má končit nejdále 50 m od stavby. Pozemek tyto vlastnosti zcela jistě nemá, jde o pouhý nezpevněný travnatý pruh. (2) Nárůst zastavěné plochy v daném území ovlivňuje schopnost území vsakovat vodu, což poškozují půdu. Odstranění zeleně z pozemku bude mít vliv na stabilitu půdního podloží domů nacházejících se na svahu, bude hrozit sesuv půdy. Proto měl odpůrce při pořizování návrhu změny územního plánu důkladně prověřit podmínky území a zpracovat koncept změny územního plánu ve smyslu § 48 odst. 2 stavebního zákona. (3) Městský úřad v Berouně používá ve svém stanovisku pojem „křivda“, který nový stavební zákon nezná. Neposoudil ani, že budoucí stavba nebude mít dostatečný odstup od jednotlivých rodinných domů, že nemá technické vybavení a řádnou příjezdovou cestu.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Navrhovatelé se svými námitkami neuspěli; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměli ve věci úspěch.

[31] Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a rovněž neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, aby jim přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Odpůrkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci byla zastoupena advokátem, který podal vyjádření ke kasační stížnosti. Náklady řízení na straně odpůrkyně tak spočívají v jednom úkonu právní služby, tedy ve výši 1 x 3.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3.400 Kč [dle § 9 odst. 4 písm. d) a dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)].

[33] Navrhovatelé jsou tedy povinni uhradit odpůrkyni společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, a to v částce 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu